GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

L'últim error de Zapatero.

Opinió | 01/09/2011 | 12:37

Per això dimarts Rubalcaba i Rajoy es van afanyar a recollir els fragments del mirall trencat i iniciar converses...

Després de quasi 33 anys de l'aprovació de la Constitució espanyola, el president del govern ha volgut afrontar una reforma gens menor a un mes de dissoldre les Corts Generals de la IX legislatura. Ho ha fet només amb el diàleg i l'acord amb el Partit Popular, ho ha fet sense un element bàsic en qualsevol llei i especialment en la reforma de la Constitució: deliberació, debat parlamentari i cerca del consens. I ho ha fet trencant ponts amb partits que van estar en la ponència constitucional i que van demanar el vot favorable en el referèndum de 1978 i que s'han fet seva i han impulsat la dinàmica constitucional. Ho ha fet d'esquenes a les Comunitats Autònomes i els ajuntaments (directament afectats per la mesura). Ho ha fet d'esquenes a CiU i IU que van participar en la ponència constitucional amb Miquel Roca (en nom de CiU) i Jordi Soler Tura (en nom del PCE). El referèndum de 1978 va ser afortunat pel resultat global però també pel resultat del mapa territorial. La Constitució va ser majoritàriament rebutjada al País Basc i a Catalunya va guanyar el si perquè totes les forces de tradició catalanista se la van fer seva, i la van lligar amb el procés de recuperació de la Generalitat. S'han trencat els ponts amb els constitucionalistes dels partits de tradició catalanista. També amb els constitucionalistes propers al PSC.

La Constitució té diverses parts quina modificació requereix de major flexibilitat o rigidesa segons la matèria. Per exemple, la forma d'Estat, la carta de drets fonamentals, les competències entre Estats i Comunitats autònomes.... requereixen forçosament d'una reforma agreujada: aprovació per unes Corts, dissolució de les Corts, aprovació per unes noves Corts i referèndum. S'ha dit que la matèria que s'introdueix a la Constitució amb el nou redactat de l'article 135 no és matèria major. Mentida majúscula. Com que durant tants anys han deixat fossilitzar la Constitució sense cap retoc, ara ens trobem que en una part "tova" de la Constitució hi introdueixen una reforma major. Mirem els punts claus: primera referència a la Unió Europea i vinculació del dèficit de totes les administracions als criteris de la Unió Europea: reformulació de les sobiranies i el poder polític de gran profunditat!! Primera referència en concret a les comunitats autònomes (ara ja creades i no com a dret d'accés en el disseny de 1978) i limitació de la seva autonomia financera per una norma el màxim de rígida com és la Constitució. Sense autonomia financera i d'endeutament no hi ha autonomia política. Sóc i som partidaris de l'equilibri entre ingressos i despeses i de limitar l'endeutament. Però aquesta limitació l'ha de fixar cada parlament si creiem en l'autonomia política. I, en tercer lloc, una norma que iguala absolutament totes les comunitats autònomes, també les de règim foral (i tanca portes, per tant, a la proposta del pacte fiscal) S'ha de llegir l'article del constitucionalista Jorge de Esteban, president del Consell Editorial de El Mundo. La seva alegria per la reforma i per la "igualació" són proves evidents d'involució política i autonòmica. Sense autonomia no es poden fer polítiques socials per evitar la fractura social en èpoques de crisis. Una norma única per tot l'Estat (subjecte a criteri de la UE) limita aquesta autonomia.

S'ha dit molt pels dos grups proponents que aquesta és una reforma inspirada en la "regla d'or" de l'equilibri pressupostari a Alemanya. Si es vol comparar amb Alemanya, s'ha de dir que la reforma germànica es va fer amb un diàleg llarg i constructiu (que va modificar la proposta inicial) entre el govern federal de Berlín i els länders. Aquí estem presenciant una "tràgala". El

vicepresident segon i responsable de matèria autonòmica, Manuel Chaves, reconeixia aquesta setmana en una entrevista que es va assabentar de la reforma el mateix moment que la resta de la cambra. Això és normal? Deliris neronians. No és una reforma menor, és una reforma que requereix referèndum des d'un punt de vista de substància política. Recordem que els socialistes van sotmetre a referèndum la fallida i mal anomenada Constitució europea (quan no en tenien necessitat) i ara eviten el referèndum per una reforma que toca els fonaments de la política econòmica, les sobiranies de les administracions i l'autonomia política. No pas poc. I el PSC callat, pàlid, descolorit...informe....en una perplexitat crònica agreujada.

I no menys important: un debat ideològic. La socialdemocràcia sempre ha estat partidària de l'endeutament en època de crisis per fer polítiques anticícliques per reactivar l'economia. Després es poden fer bé (inversions estratègiques) o malament (pla Zapatero per fer voreres per tot arreu i allargar uns mesos la bombolla del totxo). La visió econòmica de Keynes ha mort en el manual socialista espanyol de la mà de Zapatero, més un radical francès del segle XIX ocupat en capgirar la societat que en fer una política socialista. Un president desbordat i intervingut des del 9 de maig de 2010. El dia que hauria d'haver convocat eleccions per salvar la seva reputació, el ideari socialista i endossar les reformes a un precari govern del PP. Però la vanitat titànica i l'optimisme naïf van poder més. L'últim error de Zapatero, l'última ocurrència, l'última trencadissa (de la que va dubtar fins una hora abans del debat del 23 d'agost, segons ha escrit a El País el periodista més proper). Zapatero llega a Rubalcaba un partit en estat de pura contradicció, allunyat dels sectors socials més explícits en la manifestació del malestar. I les nacions que conformem l'Estat cada cop més allunyades d'un pacte silent entre PP i PSOE quin abast no van calibrar prou bé. Per això dimarts Rubalcaba i Rajoy es van afanyar a recollir els fragments del mirall trencat i iniciar converses amb els "nacionalistes". Massa tard: sentència del Constitucional laminant l'Estatut i reforma major de la Constitució excloent partits que foren en el consens de 1978. Una colla d'irresponsables. Ara volen pactar.

Autor: Jordi_X
Jordi_X

https://gironanoticies.com/noticia/18941-lultim-error-de-zapatero.htm